



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a soudců Olgy Stránské a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci **žalobkyně S.X.Y., a.s.**, se sídlem x, zastoupené JUDr. Václavem Vlkem, advokátem se sídlem Sokolovská 22, 180 00 Praha 8, proti **žalovanému Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5, za účasti Ing. J. Š., bytem x, zastoupeného JUDr. Ing. Ivanem Rottem, advokátem se sídlem Křížová 18, 603 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2015, sp. zn. SZ 077410/2014/KUSK REG/JŠ, č. j. 141171/2014/KUSK,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odeslanou Krajskému soudu v Praze dne 20. 5. 2015 se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2015, sp. zn. SZ 077410/2014/KUSK REG/JŠ, č. j. 141171/2014/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městyse Štěchovice, odboru stavebního úřadu, (dále jen „stavební úřad“) ze dne 28. 3. 2014, sp. zn. St.3090/10/So, č. j. 1320/14/SUS/DSo, kterým bylo vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby „Oplocení části pozemků p. č. x kat. území P. u Slap“ (dále jen „stavba oplocení“ a „dotčené pozemky“), o které jako stavebník žádala

osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stavebník“). Zároveň byly předmětným rozhodnutím o umístění stavby stanoveny ve výroku II. podmínky pro umístění stavby oplocení.

Žalobkyně v žalobě namítá, že žalovaný celou věc posoudil nesprávně jak z hlediska věcného, tak po stránce právní, resp. zejména se nevypořádal s námitkami účastníků řízení. Tyto nedostatky se týkají jak napadeného rozhodnutí, tak rozhodnutí prvostupňového. Žalobkyně rozčlenila žalobu do čtyř žalobních bodů.

Prvním žalobním bodem žalobkyně namítá, že stavební úřad v odůvodnění územního rozhodnutí pouze konstatoval, že usnesením zastupitelstva obce Slapy ze dne 3. 5. 2012 byla schválena výjimka ze stavební uzávěry v této obci stanovené opatřením obecné povahy o stavební uzávěře č. 1/2010 ze dne 19. 5. 2010, č. j. OúSl – 205/2010/Ne, a dále se již touto otázkou nezabýval, výjimku nikterak nehodnotil, a nevyjádřil se tak ke skutečnosti, zda prolomení stavební uzávěry je v souladu se záměrem stavební uzávěry. Z tohoto důvodu má být napadené rozhodnutí neúplné a nepřezkoumatelné.

Druhým žalobním bodem žalobkyně namítá, že stavba oplocení je umístěna v záplavovém území vodního toku Vltavy a brání volnému rozlivu vodního toku. Stavební úřad podle ní řádně tuto otázku neposoudil, neboť se v odůvodnění územního rozhodnutí nijak nezabýval obsahem stanoviska Povodí Vltavy zn. 36643/2013-243Mr SP 2011/18278.

Třetím žalobním bodem žalobkyně brojí proti tomu, že stavební úřad v rozporu se zájmy ochrany přírody a krajinného rázu v podmínkách umístění stavby neurčil vedle výšky oplocení jiné technické podmínky stavby potřebné pro zachování migrace obojživelníků, ačkoliv se v místě nachází biotop bezocasých obojživelníků včetně rozmnožovacích center.

Posledním žalobním bodem pak žalobkyně namítá, že se stavební úřad ani žalovaný řádně nezabývali jejími občanskoprávními námitkami vznesenými v průběhu stavebního řízení před stavebním úřadem a následně dopisem ze dne 30. 10. 2013.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl k otázce stavební uzávěry, že dle ustanovení § 99 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 167/2012 Sb. (dále jen „stavební zákon“) může příslušná rada obce povolit výjimku z omezení nebo zákazu stavební činnosti podle územního opatření o stavební uzávěře, jestliže povolení výjimky neohrožuje sledovaný účel. Proti rozhodnutí o výjimce se nelze odvolat. Obec Slapy nemá zřízení radu obce, proto je k projednání výjimky ze stavební uzávěry příslušné zastupitelstvo obce. Povolení výjimky ze stavební uzávěry je podkladem pro rozhodnutí ve věci a stavební úřad není oprávněn, ani zákonem zmocněn, zpochybňovat či odůvodňovat správnost usnesení zastupitelstva obce Slapy vydaného v samostatné působnosti. Žalovaný nicméně zmiňuje, že stavební uzávěrou měly být chráněny zejména dosud nezastavěné pozemky, a o takový případ se zde nejedná.

K záplavovému území žalovaný poznamenává, že ke stavbě bylo doloženo koordinované stanovisko dotčeného orgánu, odboru životního prostředí Městského úřadu Černošice (dále jen „odbor životního prostředí“), a stanovisko správce povodí, Povodí Vltavy, státní podnik, přičemž navrhovaná stavba se nenachází v aktivní zóně záplavového území a oba dotčené orgány se stavbou oplocení souhlasily. Dále žalovaný rozsáhle cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 30. 11. 2011, č. j. 2 As 66/2011 – 177: „(...) *dává-li zákon účastníku řízení právo vznést námitky a ukládá-li stavebnímu úřadu o těchto námitkách rozhodnout, je zřejmé, že se musí jednat o námitky natolik konkrétní, že je možné je jako námitky rozpoznat a posoudit; to znamená, že jsou vzneseny konkrétní výhrady proti umístění stavby, jímž může dojít k dotčení práv účastníka námitku uplatňujícího. Takovou námitkou není požadavek na dodržování právních předpisů*

v územním řízení (viz rozsudek ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007-83, obdobně též rozsudek ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100). Pokud má stavební úřad za to, že podané námitky nesplňují požadavky uvedené v ustanovení § 89 odst. 3 stavebního zákona, tj. pokud z nich není patrné, že se konkrétně vymezují proti umístění stavby, které může zasáhnout do jejich práv, nemusí se jimi zabývat; důvody tohoto postupu musí ovšem uvést v odůvodnění územního rozhodnutí. V případě účastníků řízení by pak stavební úřad měl s jejich výhradami, které nedosahují intenzity námitek, naložit jako s připomínkami a v územním rozhodnutí se s nimi rovněž vypořádat.“ Stavební úřad se se vznesenými námitkami dle žalovaného vypořádal jak v otázce záplavového území, tak i ochrany přírody a krajiny. Stavební úřad není kompetentní posuzovat ochranu přírody a krajiny. Dle vyjádření odboru životního prostředí jako dotčeného orgánu není předložený záměr zásahem do významného krajinného prvku ani krajinného rázu. Jedná se o stavbu drátěného oplocení bez podezdívky, a i z tohoto důvodu se žalovaný nedomnívá, že by bylo zabráněno migraci drobného zvířectva (obojživelníků), a to i vzhledem ke stávajícímu oplocení. Žalovaný též podotkl, že není zřejmé, jak se tato námitka přímo dotýká skutečných práv žalobkyně.

Ke vzneseným občanskoprávním námitkám, kterých se týká poslední žalobní bod, žalovaný uvedl, že z předložených materiálů i stanoviska stavebního úřadu vyplývá, že oplocení má být provedeno v uzavřeném areálu souboru pozemků, které jsou uzavřeny pod oplocením. Areál se stavbou hlavní na st. p. x v k. ú. P. u Slap vznikl včetně oplocení asi v letech 1970 – 1975. Předmětná rekreační oblast je spjata již s výstavbou Slapské přehrady na přelomu padesátých let 20. století. V letech 2006 – 2007 pak došlo ke změně vlastnictví k některým pozemkům v areálu, a tím ke snaze nového vlastníka o provedení stavby oplocení. Umisťovaná stavba nezabraňuje k přístupu do přístavu (chůze, jízda). V průběhu územního řízení ani v průběhu odvolacího řízení žalobkyně nepředložila k posouzení jejích námitek žádnou relevantní listinu, která by stavebnímu úřadu či žalovanému znemožnila posouzení věci. Toto se týká především žalobkyní zpochybňovaného vlastnického práva k dotčeným pozemkům a některým stavbám v areálu, o kterých si podle § 89 odst. 6 stavebního zákona nemůže stavební úřad učinit úsudek či je posoudit na základě obecných požadavků na výstavbu. Žalovaný má za to, že na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí vysvětlil, z jakých důvodů namítané skutečnosti týkající se některých soudních sporů nepovažuje za právní překážku, která by odůvodňovala přerušení územního řízení či zamítnutí stavebního záměru. Na základě výše uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

K žalobě zaslal své vyjádření i stavebník jako osoba zúčastněná na řízení, ve kterém k žalobním bodům konstatoval, že předmětná stavba není v rozporu se záměrem ochrany přírody a krajinného rázu, jak bylo prokázáno stanoviskem odboru životního prostředí č. j. ŽP/S/MEUC-033401/2010/Jich. Připomenul, že se jedná o stavbu drátěného oplocení bez podezdívky, a tudíž se nelze domnívat, že by mohla bránit migraci drobného zvířectva, např. zmiňovaných obojživelníků. Navíc není zřejmé, jak se tato námitka může dotýkat práv žalobkyně. Stavba oplocení není ani v kolizi se zájmy danými Plánem hlavního povodí ČR a vodohospodářskými zájmy, jak vyplývá ze stanoviska Povodí Vltavy, státní podnik, č. j. 36643/2013-243Mr Sp 2011/18278. K občanskoprávním námitkám stavebník uvedl, že za situace, kdy je oplocení realizováno na pozemcích, které jsou součástí stávajícího uzavřeného areálu pro rekreační využití s celkovým oplocením a vjezdovou branou, přičemž břehové pozemky a stavby v areálu jsou přístupné pouze z vodní hladiny nebo zpevněnou vnitroareálovou plochou na pozemku p. č. x v k. ú. P. u Slap, obec Slapy, nebylo namístě přerušovat řízení, neboť zpevněná vnitroareálová plocha, která nebude oplocením dotčena, bude i nadále zajišťovat komunikační funkci (chůze i jízda) v areálu bez omezení. Žalobou namítané soudní spory jsou podle stavebníka shodně jako nyní podaná žaloba šikanózní

povahy, žaloby byly pravomocně zamítnuty včetně případných opravných prostředků (věci vedené Okresním soudem Praha-západ pod sp. zn. 5 C 213/2010 a 15 C 56/2012), popř. v prvním stupni (sp. zn. 13 C 175/2015), přičemž z předchozí judikatury odvolacího soudu lze dovodit, že i v tomto případě odvolání nemá naději na úspěch.

V průběhu jednání účastníci pouze zopakovali, popř. odkázali na dosud vznesené písemné návrhy.

Krajský soud v Praze poté, co ověřil včasnost žaloby a splnění dalších procesních podmínek, přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 27. 7. 2010 podal stavebník žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby oplocení. K této žádosti stavebník mimo jiné předložil koordinované stanovisko odboru životního prostředí sp. zn. ŽP/S/MEUC-033401/2010/Jich, č. j. ŽP/MEUC-033401/2010/Jich, ze dne 1. 7. 2010, jehož součástí je vyjádření podle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), v němž se uvádí, že předložený záměr nezasahuje do významného krajinného prvku ani do krajinného rázu, a proto se nedotýká zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny. Dne 24. 9. 2010 v průběhu jednání na místě samém žalobkyně uplatnila námitky, v nichž mimo jiné uvedla, že záměr je v rozporu s požadavky na využití území a s ochranou přírody a krajiny v břehové oblasti vodní nádrže Slapy, kde by již stávající zástavba neměla být zahušťována, a to ani podobnými technickými zábranami. Namítala též, že podstatná část záměru se nachází na pozemku p. č. 283/8, který není stavebníka, a že dne 22. 9. 2010 byla podána žaloba, která zpochybňuje vlastnické právo stavebníka k dotčeným pozemkům. Dne 2. 12. 2010 vydal stavební úřad usnesení č. j. 4977/10/SUS/DSo, kterým řízení přerušil, neboť do správního spisu byly dodány podklady, ze kterých vyplývalo, že probíhá před občanskoprávním soudem spor o určení hranice dotčených pozemků a o jejich vlastnictví. Dne 26. 3. 2012 stavebník stavebnímu úřadu předložil úředně ověřené kopie rozsudku Okresního soudu Praha-západ ze dne 17. 5. 2011, č. j. 5 C 213/2010-73, a navazujícího rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2011, č. j. 32 Co 401/2011-121, s doložkou právní moci, kterými byly zamítnuty žaloby žalobkyně a dalších osob proti stavebníkovi na určení jejich vlastnictví k dotčeným pozemkům. Na základě těchto podkladů byl stavebník vyzván k doplnění své žádosti o souhlas obce Slapy se záměrem a o výjimku z opatření obecné povahy č. 1/2010, kterým se vydává územní opatření o stavební uzávěře, a řízení bylo opět přerušeno.

Dne 4. 7. 2012 stavebník stavebnímu úřadu doručil souhlas obec Slapy se záměrem stavby plotu a v příloze připojil též výpis usnesení ze zasedání zastupitelstva obce ze dne 3. 5. 2012, v rámci něž zastupitelstvo pod bodem 3.2 souhlasilo s udělením výjimky dle § 99 odst. 3 stavebního zákona pro stavbu oplocení, protože „*povolení výjimky neohrožuje (stavební uzávěrou) sledovaný účel*“. Na základě těchto listin pak bylo stavebním úřadem vydáno dne 5. 9. 2012 územní rozhodnutí, č. j. 3873/12/SUS/DSo, o umístění stavby oplocení. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně s dalšími účastníky řízení odvolání, na základě něž bylo územní rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k novému projednání, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 3. 2012, sp. zn. SZ 165819/2012/KUSK REG/Gr, č. j. 043744/2013/KUSK. Nejzásadnější vadu daného rozhodnutí spatřoval žalovaný v tom, že bylo vydáno na základě neúplné projektové a výkresové dokumentace, a dále že nebyly řádně vypořádány námitky účastníků řízení. V odvolání žalobkyně mj. upozorňovala na to, že žalobou řešenou Okresním soudem Praha-západ pod sp. zn. 15 C 56/2012 se domáhá zřízení

věcného břemene užívání dotčených pozemků, a navrhovala z tohoto důvodu přerušení řízení do pravomocného rozhodnutí soudu.

V novém řízení stavebník na další výzvu stavebního úřadu spojenou s přerušením řízení doplnil dne 8. 8. 2013 projektovou dokumentací plotu a doložil stanovisko odboru životního prostředí ze dne 1. 7. 2013, sp. zn. S-MUCE 26365/2013 OZP/BRO, č. j. MUCE 27431/2013 OZP/Bro, které konstatovalo, že stanovisko ze dne 1. 7. 2010, sp. zn. ŽP/S/MEUC-033401/2010/Jich, č. j. ŽP/MEUC-033401/2010/Jich, zůstává v plném rozsahu nadále v platnosti. Dále stavebník doložil vyjádření Povodí Vltavy, státní podnik, ze dne 26. 7. 2013, sp. zn. SP 2011/18278, č. j. 36643/2013-243-Mr, které v části I. vydalo souhlasné stanovisko z pohledu správce povodí: „*Z hlediska zájmů daných Plánem hlavních povodí ČR, nařízením vlády č. 262/2007 Sb., Plánem oblasti povodí Dolní Vltava a nařízením rady Středočeského kraje č. 7/2010 [...] je záměr možný. Z hlediska dalších vodohospodářských zájmů [...] s uvedeným záměrem souhlasíme bez připomínek.*“ a v části II. z pozice účastníka vodoprávního řízení vyjádřilo souhlas se záměrem stavby plotu za podmínky, že nebude dotčen jím spravovaný pozemek p. č. x.

V souvislosti s nařízeným jednáním na místě samém žalobkyně v územním řízení uplatnila dopisem ze dne 30. 10. 2013 další námitky spojené s návrhem na přerušení řízení, v nichž poukázala na žalobu stavebníka na vyklizení dotčených pozemků a na odstranění na nich umístěných montovaných dřevěných chatek projednávanou před Okresním soudem Praha-západ pod sp. zn. 5 C 169/2011 a před Krajským soudem v Praze pod sp. zn. 25 Co 543/2012, a na to, že v případě neúspěchu této žaloby by stavba oplocení zamezila přístupu k těmto chatkám, což žalobkyně považuje za důvod pro zamítnutí žádosti. Zmínila též, že v řízení vedeném před Okresním soudem Praha-západ pod sp. zn. 18 C 122/2013 se žalobkyně s dalšími účastníky souběžně domáhá, aby bylo k tíži dotčených pozemků zřízeno věcné břemeno spočívající v právu cesty, právu chůze a právu užívání, které je neslučitelné se záměrem stavby plotu.

Dne 28. 3. 2014 stavební úřad vydal územní rozhodnutí o umístění stavby oplocení pod sp. zn. St.3090/10/So, č. j. 1320/14/SUS/DSo, v němž zmínil, že pro stavbu byla schválena výjimka ze stavební uzávěry a že pro stavbu byla vydána kladná stanoviska dotčených orgánů. Občanskoprávní námitky stavební úřad zamítl z důvodu, že na základě geodetického zaměření nebude stavba oplocení zasahovat do vnitropodnikové komunikace, a neovlivní tak stávající dopravní obslužnost. Z důvodů zachování vnitropodnikové komunikace stavební úřad neshledal důvody pro přerušení řízení, přičemž námitky uplatněné v dopise ze dne 30. 10. 2013 považoval za nejednoznačné a nesplňující požadavky § 89 odst. 4 stavebního zákona. Proti tomuto rozhodnutí podala dne 18. 4. 2014 žalobkyně odvolání, kde uvedla námitky takřka shodné s žalobními body, s výjimkou námitky neúplnosti rozhodnutí, která se již v žalobních bodech neopakovala. Stavebník reagoval vyjádřením, že na pozemcích žalobkyně má ploty i žalobkyně, stavba oplocení přitom svým technickým provedením ani nemůže bránit rozlivu vody. Žalobkyně také nekonkretizuje, jací obojživelníci mají mít v areálu Modré loděnice, který v celém rozsahu slouží k parkování vozidel, zavážení lodí, rekreaci klientů, tenisu, lodnímu provozu a zazimování hausbótů, biotop. Takový biotop zde podle stavebníka není a případný biotop a rekreanty mnohem více ohrožuje vypouštění jímky kalového odpadu žalobkyní do jezera. K návrhům na přerušení řízení stavebník doložil rozsudek Okresního soudu Praha-západ ze dne 20. 2. 2014, č. j. 18 C 122/2013-112, jímž byla žaloba žalobkyně na zřízení věcného břemene k tíži dotčených pozemků zamítnuta z důvodu, že chatky nejsou nemovitými věcmi, a rozsudek Krajského soudu v Praze pod č. j. 25 Co 543/2012-156, jímž bylo žalobkyni uloženo z dotčených pozemků chatky vyklidit (s výjimkou jedné chatky přesahující do pozemku

stavebníka jen polovinou svého půdorysu). Také řízení o zřízení věcného břemene vedené u Okresního soudu Praha-západ pod sp. zn. 15 C 56/2012 bylo skončeno zastavením řízení poté, co žalobkyně vzala žalobu zpět.

Následně pak žalovaný toto odvolání zamítl napadeným rozhodnutím ze dne 31. 3. 2015 (doručeným zástupci žalobkyně dne 9. 4. 2015) a rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 28. 3. 2014 potvrdil. Napadené rozhodnutí je odůvodněno shodně s argumenty ve vyjádření žalovaného k podané žalobě, ve vztahu k požadavku na přerušení řízení pak žalovaný uvedl s odkazem na stavebníkem předložená rozhodnutí soudů, že všechna soudní řízení jsou již ukončena, žalobkyně je povinna chatky z pozemku stavebníka do 6 měsíců vyklidit, a nemůže tak dosáhnout zřízení věcného břemene. Žalovaný nezjistil žádné omezení vlastnického práva stavebníka ani v katastru, a to ani v souvislosti se zrušením rozhodnutí Pozemkového úřadu Praha západ o vydání pozemků v restituci na základě přezkumného řízení.

Soud po zhodnocení obsahu spisu a všech vyjádření učiněných v tomto soudní řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

K otázce výjimky ze stavební uzávěry je třeba nejprve zdůraznit, že žalobkyně neuvedla žádný věcný argument, jak by mohlo být zasaženo v této souvislosti do jejích práv. Namítá pouze, že se odůvodnění prvostupňového rozhodnutí omezilo na konstatování, že byla daná výjimka povolena, aniž by stavební úřad dále rozvedl, zda je prolomení stavební uzávěry v souladu s jejím záměrem apod. Nenapadá tedy přímo udělenou výjimku, neuvádí důvody, proč neměla být udělena, ale její námitky směřují pouze do odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Jestliže žalobkyně neuvedla žádné konkrétní argumenty proti udělení výjimky, nemůže se podívat ani tomu, že stavební úřad a posléze žalovaný pouze odkázali na to, že taková výjimka byla udělena. V podstatě bezobsažnou námitku lze vypořádat i jen velmi obecným způsobem, jako to zcela po právu učinily správní orgány v této věci.

Soud dodává, že pokud se žalobkyně domnívala, že je udělením výjimky zkrácena na svých právech, měla se bránit proti usnesení o udělení této výjimky, a nikoliv proti až proti odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu (viz např. komentář k ustanovení § 99 - *Potěšil, Roztočil, Hrušová, Lachmann: Stavební zákon - komentář, 4. vydání, 2014*).

I kdyby však soud přezkoumal soulad stavby oplocení s opatřením obecné povahy obce Slapy č. 1/2010, kterým se stanoví územní opatření o stavební uzávěře, nebylo by (s přihlédnutím k obecnosti námitky) možné žalobkyni vyhovět, neboť z odůvodnění tohoto opatření obecné povahy vyplývá, že bylo přijato za účelem regulace výstavby v obci, dokud nebude přijat územní plán (který není schválen dodnes) a zásadním důvodem přijetí tohoto opatření byla obava obce ze snahy zastavět dané území bez dodržení jakékoliv koncepce rozvoje území. Z formulace čl. II výrokové části stavební uzávěry přitom vyplývá, že zákazy směřují (s výjimkou poněkud nerozlišujícího zákazu veškerých nových staveb) proti stavebním změnám, jejichž důsledkem je zvýšení rozsahu zastavěné plochy o více než 20 %. Stavba drátěného oplocení mezi dvěma sousedními pozemky s odlišnými vlastníky v tomto kontextu podle soudu rozhodně neztělesňuje hrozbu živelného zastavování území obce a nevede k navýšení zastavěnosti území obce. Stavba oplocení tak vskutku neohrožuje účel sledovaný stavební uzávěrou, a proto i udělení výjimky bylo plně v souladu s cíli opatření obecné povahy. Soud proto posoudil předmětný žalobní bod po všech stránkách jako nedůvodný.

Druhý žalobní bod se týkal stavby oplocení v záplavovém území. Opět, aniž by žalobkyně uvedla, jaký způsobem se stavba oplocení může z tohoto hlediska dotknout její právní sféry, konstatuje, že se i nadále domnívá, že „*umísťovaná stavba brání volnému*

rozlivu vodního toku“. K tomu je nejprve třeba konstatovat, že není sporu o tom, že se stavba oplocení nenachází v aktivní zóně záplavového území, což by ze zákona tuto stavbu zcela znemožňovalo [§ 67 odst. 2 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění zákona č. 85/2012 Sb. (dále jen „vodní zákon“)]. S ohledem na uvedené tedy stavba přípustná je, neboť z ničeho neplyne, že by vodoprávní úřad opatřením obecné povahy stanovil nějaké omezující podmínky i pro území mimo aktivní zónu v záplavovém území ve smyslu § 67 odst. 3 vodního zákona. Jak správce povodí, tak příslušný odbor Městského úřadu Černošice jako vodoprávní úřad přitom konstatovali, že uvedený záměr je v souladu s příslušnými zákonnými předpisy a dalšími regulatorními opatřeními, a soud neshledal důvod, proč považovat tato vyjádření za nesprávná či nezákonná. Takový argument ostatně neuplatnila ani žalobkyně a zůstala u obecného, ničím nepodloženého vyjádření svého názoru, k jehož popření je plně dostačující i obsah stanoviska vodoprávního úřadu a odůvodnění žalovaného, které na jeho závěry odkazuje. Kdyby žalobkyně svou námitku blíže odůvodnila, pak by mohl soud dojít k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, ne však v situaci, kdy žalobkyně v územním řízení žádný konkrétní argument vyžadující vypořádání neuplatnila. Soudu přitom ani z věcného hlediska není zřejmé, jak by mohla stavba drátěného plotu bez podezřívky vzhledem ke své významné prostupnosti nějak zásadně bránit rozlivu, jak se snad domnívá žalobkyně. Na základě uvedeného tak soud považuje i tento žalobní bod za nedůvodný.

V případě třetího žalobního bodu se opět žalobkyně pozastavuje nad odůvodněním rozhodnutí stavebního úřadu, tentokrát z hledisek zájmů ochrany přírody. I v tomto případě není jasné, jak by se případné omezení pohybu a rozmnožování obojživelníků v daném místě mohlo dotýkat její právní sféry a již z tohoto důvodu by bylo možné tento žalobní bod odmítnout jako nedůvodný. Navíc odpovídající námitku ani neuplatnila v průběhu územního řízení – v něm pouze zcela neurčitě namítla rozpor stavby oplocení se zájmy ochrany přírody a krajiny a s informací o biotopu obojživelníků přišla až v rámci svého odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím. Jak přitom konstatoval odbor životního prostředí ve stanovisku ze dne 1. 7. 2010, potvrzeném stanoviskem ze dne 1. 7. 2013, stavba oplocení není zásahem do významného krajinného prvku ani do krajinného rázu, a zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny se tak nedotýká. Vzhledem k tomu, že žalobkyně ve správním řízení neuplatnila námitku ohrožení biotopu bezocasých obojživelníků včas, nebylo nezbytné, aby se žalovaný touto odvolací námitkou věcně zabýval, což platí i pro soud. Nicméně i v případě věcného přezkumu tohoto žalobního bodu je třeba konstatovat, že žalobkyně nedoložila žádný, byť sebemenší důkaz, který by věcně rozporoval zmíněné stanovisko odboru životního prostředí. Pokud by snad v dané lokalitě bylo relevantní se zabývat otázkou migrace a rozmnožování obojživelníků (což s ohledem na oplocení areálu jako celku a intenzivní způsob jeho využití k rekreaci je krajně pochybné), není zřejmé, jak by drátěné oplocení bez podezřívky mělo těmto drobným tvorům v jejich aktivitách bránit. S ohledem na uvedené nelze žalobkyni přisvědčit ani v tomto žalobním bodě.

Poslední žalobní bod směřuje k nedostatečnému vypořádání občanskoprávních námitek žalobkyně. Ustanovení § 89 odst. 6 stavebního zákona stanoví: „*Námitku, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad posoudí na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence nebo rozsahu vlastnických nebo jiných věcných práv.*“ Žalobkyně ve správním řízení namítala, že by řízení mělo být správně přerušeno, neboť nebylo dosud pravomocně rozhodnuto ve věcech, o nichž si správní orgán

nemůže učinit samostatný úsudek. Ke svým občanskoprávním námitkám žalobkyně ve správním řízení doložila (dle svého tvrzení) nepravomocná rozhodnutí soudů, a to rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2014, č. j. 25 Co 543/2012-156, a rozsudky Okresního soudu Praha – západ, ze dne 20. 2. 2014, č. j. 18 C 122/2013-112, a ze dne 6. 6. 2012, č. j. 5 C 169/2011-45. Ani v jednom z případů nebyly předmětem soudního sporu existence či rozsah vlastnických práv nebo jiných věcných práv. V případě rozsudku Krajského soudu v Praze se jednalo o žalobu na vyklizení nemovitostí na pozemcích stavebníka, přičemž tento rozsudek již je v právní moci, a dokonce bylo v této věci usnesením Nevyššího soudu ze dne 22. 5. 2016, č. j. 22 Cdo 2229/2014-184, odmítnuto dovolání žalobkyně. Stejně tak se o určení existence věcných práv nejednalo v případě řízení Okresního soudu Praha – západ ukončených rozhodnutími ze dne 6. 6. 2012, č. j. 5 C 169/2011-45, a ze dne 20. 2. 2014, č. j. 18 C 122/2013-112, neboť tam bylo předmětem řízení zřízení věcného břemene spočívajícího v právu cesty, právu chůze a právu užívání k tíži pozemků stavebníka ve prospěch žalobkyně a dalších osob. Tato řízení byla v den vydání napadeného rozhodnutí ukončena v neprospěch žalobkyně, a i kdyby nebyla, je třeba konstatovat, že rozhodnutí o zřízení věcného břemene má konstitutivní povahu, tj. věcné břemeno vzniká teprve právní mocí rozsudku soudu. Do doby právní moci rozsudku, který by takové žalobě vyhověl, zde neexistuje věcné právo (a ani spor o jeho existenci, nejde-li o určovací žalobu), které by bylo důvodem pro přerušení územního řízení. Ani jedna z projednávaných věcí tak nesplňovala definici občanskoprávní námítky dle ustanovení § 89 odst. 6 *in fine* stavebního zákona, kvůli které by musel stavební úřad přerušit řízení, dokud by tyto otázky nebyly pravomocně vyřešeny v občanskoprávním řízení. Soudní řízení, které tuto zákonnou definici splňovalo, již proběhlo a stavební úřad v důsledku jeho projednávání územní řízení řádně přerušil, a to usnesením ze dne 2. 12. 2010, č. j. 4977/10/SUS/DSo, přičemž řízení dále probíhalo až po doložení pravomocných rozsudků Okresního soudu Praha-západ ze dne 17. 5. 2011, č. j. 5 C 213/2010-73, a Krajského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2011, č. j. 32 Co 401/2011-121, jimiž byla zamítnuta žaloba žalobkyně o určení vlastnictví dotčených pozemků. Na tuto situaci nemá konečně vliv ani zmiňované zrušení rozhodnutí o vydání pozemků restituentům v přezkumném řízení, neboť o vlastnictví dotčených pozemků stavebníkem bylo ve vztahu k žalobkyni pravomocně rozhodnuto naposledy zmíněnými rozsudky soudů, jimiž jsou žalobkyně i stavebník bez ohledu na uvedené rozhodnutí vázáni, a to samé platí i pro správní orgány.

Žalobkyně nemá pravdu ani v tom, že by tyto včas uplatněné námitky žalovaný nedostatečně vypořádal. Žalovaný se občanskoprávním námitkám podrobně věnoval na straně 5 a 6 svého rozhodnutí a stejně tak se jimi zabýval i stavební úřad na straně 3 a 4 územního rozhodnutí. I když stavební úřad tyto námitky nevypořádal zcela přesvědčivě, žalovaný tento nedostatek napravil a dostatečnou měrou vysvětlil, proč tyto námitky nepovažuje za relevantní. Ani z doplnění námitek ze dne 30. 10. 2013 není patrna žádná občanskoprávní námitka, které by se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyhnul. To, že vypořádání námítky týkající se zrušení rozhodnutí o vydání pozemků soud nepovažuje za přesné, ještě neznamená, že by napadené rozhodnutí nebylo přezkoumatelné. Soud konstatuje, že žádný zásah do práv žalobkyně nenalezl a napadené rozhodnutí shledává souladným se zákonem. Na základě uvedeného tak soud nepovažoval ani poslední žalobní bod za důvodný a žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Osobě zúčastněné na řízení ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů nepřísluší, neboť jí soud žádnou povinnost neuložil a soudu není známa ani žádná okolnost hodná zvláštního zřetele, která by výjimečné přiznání náhrady nákladů odůvodňovala.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. září 2016

JUDr. Milan Podhrázký, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová